ZICUDUL

o senzaţie de frunză se ofileşte
în ochiul pădurarului întins în
mijlocul duminecii

printre mesteceni în
negativul unei zile zicudul
zace în alb-negru pe-o
pajişte verde

oglindit în cerul pal
cu rădăcinile răsturnate ale arborilor
unde se aşează acum

pe cînd oraşul dispare sub pleoape,
şi-ncet încet scade scade ceva dintr-o
viaţă de om — zicudul

în cercul de melancolie al unei crengi desfrunzite
pe cerul de martie pe cînd
dumineca îşi frînge ghearele în iarba rece —

(zicudul este un termen ce mi-a fost sugerat de relaţia
omul de zi cu zi)

ZICUDUL II

cînd dimineaţa ţîşneşte
aburind

o pală de renunţare
bîntuie liniştea

zicudului — prins
la liziera unui sentiment, necontenit
picură orele peste şindrile

şi trestii, o altă zi se prelinge
iar el trece însingurat pe lîngă terasamente

pe cînd o briză de pădure
urcă din copilărie şi

ţipătul orei 0 se rostogoleşte peste arene. — el
mîngîie zidul
pînă ce tencuiala se înfioară, apoi
sunetul urcă   urcă   urcă

în depărtare, un baston absoarbe zorile
iar noaptea zace ciuruită în mijlocul
poligonului de tragere —

* * *

acolo în cîmp, dezgheţul mai dăinuie

şi nimic nu împiedică rîul să se desprindă

de acest poem atît de zadarnic

căci între glasul păsării şi această colină este o

indiferenţă de pajişte iar apele alunecă tăcute

într-un sentiment de orizont al iernii — să

rămîi undeva la o răscruce a frigului întinderi

risipindu-se în jurul tău pe nesimţite...

TRUNCHIURI ŞI ILUSTRATE

este iarna lui 1983 şi afară
*Ninge cu aceeaşi delăsare
a femeii ce-ţi trimite dintr-un alt teritoriu al iernii o
ilustrată în care un alt decembrie încremeneşte peste
un ocean —
iar dacă valurile se mişcă deodată
fulguiala de deasupra lor rămâne nepăsătoare
căci închipuirea mea se frânge şi se spulberă în
faţa zăpezii acesteia atât de îndepărtate —
şi apoi,
privind zbaterea flăcărilor din trunchiuri
auzi doar *altădată* ci restul se pierde
căci aidoma priveşti pe geam
noaptea ciuruită de albul rar
şi este atît de întuneric afară încît acum
cînd ies pe colină nici un arbore nu te poate
însingura mai mult decît rama de lemn a
unei ferestre
iar fulgii aceştia asurzindu-mă
mă acoperă
şi nu mai sînt decît o imagine —

TRUNCHIURI ŞI ILUSTRATE

II

e seară acum şi-n depărtare
pîlpîie luminile oraşului, nici un
zgomot nu pătrunde pînă aici sus pe
colină.
sînt singur şi nu-mi aduc aminte,
e iarnă, privesc pe geam aceste becuri aprinse ce
fac vizibil întunericul.
ningea, umbre se rostogoleau peste acoperişul caselor
dezveleau scoarţa copacilor între două garduri.
străzile goneau în alb. eram sub scutul zăpezii •—

această ninsoare nu a aparţinut nicicînd istoriei,
aş'.ernîndu-se mereu peste cei dispăruţi orice fulg
fiind o prelungă ezitare, prin care înspre noi se
caută lumina soarelui de iarnă —
acolo unde sînt frînte ultimele împotriviri ale privirii .
zorile se desprind de melancolia paralizată a gerului...
mereu dinspre nord, crivăţul spulberînd zăpezile
peste banchize şi întinderi dincolo de care dispare orice
amintire —
e decembrie acum

şi aceleaşi gînduri ne bîntuie de-a lungui asfalturilor
într-o senzaţie de revenire
sighişorind sighişorind
prin nopţile de iarnă
atunci cînd izbucnesc voci metalice şi ţi se pare că
viaţa ta se cuprinde toată în strigătul pescăruşului ce se
îndepărtează mult peste valuri, acolo unde eşuează această
ninsoare acum, norj se sparg la liziera orizontului rămas Jn
urmă de-a lungul rîului îndiguit
o cale ferată sfîşie teritoriul ierbii __
căci totul vin%-ţ»e nesimţite pe aceste meleaguri :
închipuirea încremenind peste preludiul
crengilor din vechiul parc m care un bătrîn o
ia acum agale printr-o sonată de
rahmaninov —singurătatea noastră
între pervazurile descojite aie ferestrelor __
adie februal.
ninge, văzduhul se răstoarnă.
însă ea, se impune egal acolo afara) ştiind prea bine
că refugiul nostru durează uneori doar cît o viaţă
de om —

TRUNCHIURI ŞI ILUSTRATE

III

un abur de verde abia se-nfiripă peste cîmp
aşchii de primăvară în ploaie —
improvizînd
această dimineaţă, printre trunchiuri
se-ntinde un meleag zvîntat de vînt
în bătaia stinsă a frunzelor şi vreascurilor
departe de noi, oricît n-am exista acolo, însă noi nu
sîntem decît pornire în sine
aici neregăsindu-ne, în această întretăiere
de unde —
ascult aşadar,
cum alunecă cerul peste prundişul unei oarecare
dimineţi de aprilie cînd această cîmpie încă îşi mai
tărăgănează pîrgul iar căldura abia colindă

înfremătînd... totul
nu e decît o escală
şi soarele se frînge de aerul pe care îl
sorb !
oare de ce mereu alţii
sînt martorii unei vieţi ce se impune pe nesimţite ori
poate propria noastră viaţă se-ndepărtează aidoma,
privind cum ne silabisim amînarea de sine ?
nu ştiu.

luturile

aici însă, printre mlădiţe tresari deodată
cînd un avion îşi prelungeşte depărtarea
peste această vale unde acum se-nscrie
şiroind
în fîşîitul albastru al primăverii
printre mesteceni... acolo
unde se-nstăpîneşte lăstărişul înrourat. —
adast aici, ştiind că
noi ne sîntem şi timpul şi moartea —
adast lîngă stînca
brăzdată de rqmşchi
lîngă luturile acestea, răsuflînd
îngălbenite... sub crengile ce violează cerul
fîşiile dintre arbori dezvăluindu-mi verdele ce
adulmecă între cărăbuşi şi lemne —
privire,
foşnind printre frunzele de mai an
cînd las în urmă monologul pădurii
coborînd înspre asfalturi — în
linişte...
fărîme de ecouri...
se preling pe parbriz, apoi doar roţile dinţate ale
tăcerii. —
şi plouă cînd pleci şi plouă cînd vii -—

TRUNCHIURI ŞI ILUSTRATE

IV

o lamă de ger
se prelinge printre ţîşnirile arborilor
peste mirişte, nimeni în jur. doar negrul descojit al
trunchiurilor şi aceste smocuri pămîntii ale trestiilor dau
sens acestei zăpezi căci eu, *gîndindii-mă*
între două fîşii de orizont
dispar din acest peisaj, apoi am coborît colina
înspre pîrîul îngheţat şi era o delăsare atît de mare
de soare şi vînt şi aer încît păsările
acestea sînt schijele peisajului descris. —
astfel vom trece dincolo
iar apa clipocea cu un rînjet negru între spuza de gheaţă. -
ninsoarea se porni, nu mai eram singur- dar încotro acum ?
să rămîi tăcut în acest monolog al zăpezii
orice aşezare, mult prea departe — în
vale începu să răsufle întunericul, am urcat din nou
căutîndu-mi urmele paşilor.
însă cum poţi trăi în memorie ? deasupra
norilor, soarele sfîrteca în galben azurul — sub pămînt, două
vine de apă se-ntretăiau poate, ningea.
ningea dintr-o iarnă îndepărtată —

TRUNCHIURI ŞI ILUSTRATE

V

ultima ninsoare a fost doar o prelungire a
zăpezii printre mesteceni — apoi iarna s-a
stins încet Tăfeste frunzele moarte.
acurn, în
întunericul acesta de martie
apele se dăruie
doar auzului încît trunchiurile răspîndesc
o răcoare abia albă în noaptea pădurii —
o tăcere atît de mare se lăsase în după-amiaza aceea
printre crengile desfrunzite — acolo unde prin vitrină
eontemplau zidurile caselor de peste drum <— stampă
fisurată de ezitarea iernii şi a primăverii
„winterlandschaft" — a spus mai tîrziu
barmanul neamţ... însă ei au rămas nepăsători privind la
cei care treceau sprijiniţi în vînt
fără a se uita în urmă... :
să-ţi sprijini palma de scoarţa unui mesteacăn
încît cărarea care te-a purtat pînă aici să se
stingă în trunchi —
să fii singurul regret

al pădurii după cum orice poem este un regret al
anotimpului acesta de nepătruns, acum cînd printre
Jiniile înfrunzite ale primăverii
se insinuează croncănitul
ciorilor iar vîntul se desprinde deodată
dinspre lacuri
încremenind trestiile.

TRUNCHIURI ŞI ILUSTRATE

VI

nici un vulcan pe aproape
boiborosindu-si resemnarea
si soarele se prelinge printre buzele crăpate ale amiezii
spre nord —

aceastǎ secvenţă de descreştere
peste o viroagă părăsită
cînd tuşele ornicului
se abat peste oraşul
ce zace zdrenţuit de-a lungul colinelor,
un cer de bulboană

se scurge peste creneluri şi turle — cum ne
mai înăbuşim cum ne mai înăbuşim dar
camera de luat vederi bîzîie mai departe :
coline şi întinderi, acum

lîncezind în lumina de iarnă
auzul boltind o tăcere baltică — atîta
risipă în noi atîta risipă în noi încît a privi în
gol nu este oare începutul unei lumi privite
'pedinafară' ?
iată, dacă tu rămîi în urmă prin fereastra
colbuită a unui tren — un grăunte de nostalgie,

anotimpul acesta
nu-şi cască oare botul de catifea... acolo departe...
unde fermentează amurgul regăsindu-mă deodată
atît de singur încît prin jilave
după-amiezi îmi fotografiez
umbra pe zăpadă... şi poate,
doar ploierii
se mai aud atunci strigînd
chemând
din arhipelagul
copilăriei. —

... străzi întortocheate... uliţe
îngustîndu-se... deasupra unei adînci şi-nvolburate
ape. — trei păsări, zburînd una deasupra celeilalte Ia
echidistanţă — cum te-ai obişnui cu aceeaşi tărie a
durerii
pulsînd egal noapte şi zi
cum stăruie pe după obloane
feţele nerase
şi cele aburite de varză ale femeilor în
amiaza somnolînd deasupra mahalalei...
şi mi-am lipit palma de geamul rece :

singur la masă, aud printre storurile lăsate, uruitul
motoarelor peste asfaltul de iarnă şi mi-amintesc o
după-amiază de vară. după ploaie, crengi şiroind
apă şi verde, casa zbicindu-se -—
dar ea mai bătrînă acum, du cînd cana de lapte la gură.
sorbind şi muşcînd din coltucul de pîine. privindu-mă.
obişnuită cu liniştea printre bîzîitul mai viu parcă al
muştelor. — mi-ar fi fost greu să plec — oriunde.

atîta mulcomie peste copilăria mea atunci. — şi ea,
continuînd să soarbă laptele şi să rupă din coaja de pîine.
liniştită, ca şi cum, alături de mine, viaţa mea ar toarce
lin un miros de udă ţărînă —
încet acum.

odată. în înserarea ce se încrestează pe buzele mele.
printre storuri lăsate. -—
fire electrice se clătinau
lent în noaptea mahmură :
deasupra, treceau huruind
avioane. — mi-am spus : e bine.

m

totuşi, e bine. * -
ploua.
ploua.

ca de ziua morţilor, ceaţa se
insinua printre ulucile putrezite şi
tot atunci

curentul s-a întrerupt, oamenii au
aprins lungi, hepatice luminări, nimeni înspre
afară ; şi-n tăcere închipuind băltoacele
încreţite şi rîmele-ngroşate
ieşind, strecurîndu-se
prin curţile pietruite săseşti

cum se filtrează încet ştirile
din pînza difuzorului şi doar sfîrîitul luminării
mai aluneca în umbre peste ziduri.

astfel,
în mijlocul aceloraşi anotimpuri prăbuşite în culoare
gîndurile noastre lîncezeau mereu. —
...„şi încă o iarnă s-a dus..."

îmi spui, privind cum flutură cerul de ianuarie
peste acoperişurile de tablă...

o generaţie şi alta
alunecă în repetabil
atît de firavă precum o preţioasă amintire, şi din
nou iată,

hăitaşul se caută prin poiană, goarna scăpînd
sfere de zgomot, astfel a rămas stampa către
care tînjesc şi anotimpurile poate,

dincolo de această trecere în egală mişcare
prin încremenite lumi.
Eram Copil. Crăciunul ? — o veche haină
în dimineaţa

clară a tîrgului. degete pe bara ruginită, fumul,
părăsit pe peron —

pasul peste galben ceruite scînduri de tei, în mînă timbrul
cel vechi din Lena-Basa... sau mai degrabă un drum prăfuit
înspre coamă, o aliniere în iarnă aerul foşnind uscat

în ger — acele femei de toamnă al căror vis colorează
memoria adolescentului ? citeam despre ursul alb
printre ţîşniri de gheaţă
s-a ridicat pe labele de dinapoi

sticlindu-şi colţii spre Cartexina cînd peste întunecarea
planetei se abăteau şerpuiri violete — două ştiri externe
două vrejuri de-a lungul coapsei.

seara. întins pe spate, ochii în întunericul egal
totuşi, undeva departe, aplecat peste canioane,
ochiul fratelui însoţeşte albia secată.

mi-aduc aminte de un prieten, recita „faţa ta descojită de amintiri, se desparte de vară   prin aburindă răsuflare. cu ochii peste curate văi, la trunchiul înnegrit sub lespede,

albul friguind. această clipă odată
către moartea în proaspăt
cele patru inspiraţii ale anului, această rară clipă de piept
înspre verde brad" — şi-mi zîmbea... „vezi nu te-am uitat..."
acum e mort.

iar chipul nostru îşi face datorii tot mai
mari în fata «elin zii —
daca am fi orbi
Isadora Duncan,
ai zîmbi oare drumului frustrat,

ritmului sîngelui nostru incolor ? ori mîna ta
palid încremenită lîngă tîmplă o clipă?

spre noi gelozia cărei eşarfe şi a cărui vînt ?
dispunem întotdeauna de o trăsură unde memoria
noastră crudă te va răstigni. —
altfel nu ne-am explica

neliniştea celei înşelate în vis, cînd
trezindu-se vede lîngă ea trupul adormit al prietenului —
iată, mai bine cadrul sub

strecurarea noastră neclintit, aceeaşi măsură,
şi-ncetul gîndul

surghiunit în inelele arborelui, prudenţă ? la
limita pasului nerostit ? : mama oare ce ar gîndi acum ?

ţi se spune că e bine să te întrebi la greu. dar, amintirea interogării este dovada răspunsului ştiut, acum, colonelul pensionar spălîndu-şi încă o dată mîinile uscate : ordinul ? — de fapt un răspuns nerostit, o mută aprobare... ori poate cruţarea puterilor... şi apoi, cît de cît

vasalul unui ţel măreţ. Mai încolo
..ordinul e Ordin
familia, viaţa, ochii interogînd dimineaţa...

...iată pionii lumii...
: mama oare ce ar spune acum ?
desigur, ai putea spune, un cîine negru gîfîie mereu
în urma trenului, dispărînd doar la oprirea lui prin gări.
şi se mai spune cum prin umede ierni, oraşul se oferă
prea bogat în răsucirea străzilor. în fiecare noapte,

gara deschide oraşul gara deschide oraşul nu prin
forfotă, ea nu înşeală ochiul — pe faţa celui
puternic strălucesc doar sărbătorile iernii...

această lume.
jinduind după o ceaşcă de fierbinte ceai. dar noaptea,
revine mereu
iată, prin pulberea violetă, pădurea septică a oraşului
de seară,

rătăcirea majoră
la umbra fotoliilor. în orele tîrzii ale nopţii
ascultînd pierduţi
timbrul ratat al saxului —
iată, si minorul
pensionării deceniului, şi iată,

nu ochiul, ci gîndul
înmănuncheat spre pasul fetei, de la
galben bordură, spre roşu împînzită
gambă,
gîndul deci, şi nu ochiul,
la limita faldului în uşoară bătaie
pe rotulă, tăcerea strangulînd
pînă înspre liliachiu-alb
ora de domino, a
somnului —

K

POEM

de pe colină privind, oraşul în ploaie.
crucea înfiptă în catedrală.
mi-aduce aminte de tatăl meu mort 1976.
pereţii umezi ai gropii aburind
după-amiaza înfiptă în vară, coşciugul
de stejar dat cu baiţ, un abur de naftalină
din costume acest gust de ştergar al întrevederii.
patrafirul împletind această clipă, zvîcnetul
piciorului atins de gută.
mult mai tîrziu catedrala.
două găleţi cu umede cîrpe la mijloc, bărbaţi, aparatele
de fotografiat prinse de umăr. părul femeilor lipăind pe
dale. prins la spate, sub bolta catedralei îşi înalţă capul
printre pictate cruci spre albastrul devorat de zid.
fiecare teamă se-nfige
ca aceste candele
cumpărate din colţul amvonului, tată, ai vrut să salvezi
moartea închisă în cine murind ?
ca şi cum această biserică nu ar fi ajuns pentru o morgă
răbdătoare ? iată, un pian înjunghiat înspre stradă, de jos
trecătorii cărînd valize, elicopterul prevenind egal. mult
deasupra, mereu coloane coloane perechi prea sigure în
strimţi cauciucaţi pantaloni, centurile întrevăzute

de departe, o linişte poluată ca de baltă, ca şi cum teama ar
fi ţeasta lui yorick & palma umedă în buzunarul **nădragilor,**
iar noi frecăm monezile între degete, ah,

pantalonii

aceştia nu sînt prea întinşi pe dos. chelnerul atent observă,
freza netăgăduită pare să îndrume gloata, de la el învăţăm
cutezanţa, sticla umedă în mină precum o baghetă &

măcelarul

se consultă în faţa hărţii oraşului cu agentul de circulaţie,
cîte unul asurzind de glorie, tălpile alunecînd peste -pătate
coridoare, cum să-ţi ţin în mîinile mele, mina ta uscată şi
rece ?
marile hale bal%nţsînd firmele de la o zi la alta... în noapte...
fragmentele se îmbină, lumina trezindu-se într-o amidonată
spaimă, apa clătind burţile, glezna tremurînd în papuci,
pasta de dinţi prelinsă în chiuvetă, această culoare de
apocalips a neonului... ... dimineaţa prin săli de lectură -—
chipuri-chipurile aplecate asupra cărţii, studentă, cafea,
ţigări, rîsul desprins din cui... bătrînii zîmbesc : „tinerii
aceştia nu ştiu re merită a fi trăit" şi brusc se face coadă în
faţa

somnului...

o ultimă privire — în oglindă,

şi ea

pierzîndu-şi la naştere memoria —

urîndu-şi faţa-n faţă

cu sine. încet, coloana maşinilor, acum alunecă, spre casă.
spre casă. Acasă, spre casă ? tată, ai vrut să salvezi moartea
închisă în cine murind ? întins în faţa mea îţi privesc dunga
vînătă de sub buză. plec capul şi tac. în picioare, costumele
negre îmi vor respecta mereu tăcerea.

SPRE NORD

la apusul soarelui,
prin pasajul pustiu, doar culoarele înţesate de umbre
pe cînd cleştele de perforat se apropie muşcînd din toate
părţile în huruitul roţilor peronul alunecînd pe sub
firme şi trag din ţigări piesele de schimb aşteptînd să
se trezească timpul oprit în afişele gării topite în
igrasie — casele unind în taină o surdă căldură trupuri
căutîndu-se în noapte, pahare aburite, amintiri, şi brusc
după-amiaza pulberea îşi joacă aşteptarea peste asfaltul
încins printre trestiile maidanelor vocile beţivilor
fluturînd ca nişte eşarfe în august —

tîrziu, paza de noapte

verifică lacătele cătunului topindu-se în întuneric
odată cu pescarii îndoind palinca cu apă. —

acum nici un cîine nu latră, doar apa

schelăind prin ţevi. în anticameră, gardienii joacă ping-
pong —

dumineca — la iarbă verde mai trece o zi...

cefele în soare... obişnuinţa... gazele arse... noaptea... unii
aleargă pînă îşi pierd memoria, în depărtare bărcile
ancorate de ponton... plaje... nepăsare limpezită în nepăsare
— acum,

autobuzul ne absoarbe în toracele său. departe, sună
o ghitară, însă noi nu sîntem decît corzile ei acum. cobor.
un vînt cald spală geamul sălii de aşteptare —
să aştepţi să aştepţi deci aşteaptă el lîngă scara
şerpuind arătătorul oficial întins între datorie şi înclinaţie
şi totuşi acum se apropie golind paharele mesenilor. nu-1
condamnă, sorb din pahare... „musai să nu uităm'" toamnă
ploioasă, dopuri de bere printre pahare... şi deodată această
rîncedă tăcere... întorşi înspre barman şi el zîmbind... pozei
trase din portofel... afar, cerul înrămat, deasupra ni se dau
ochiului mereu mereu albe colombe... —^^ţprdura trotuarului
— ultima treaptă înspre aleea cimentată a culoarelor,
degetele părăsind clapele consulului cu banda sa cu tot
...ea neagră... precum şuierul braţului ei de fier,
ţişnind pe foaia albă. — acum,
orice briză din ceea ce negru pe alb s-a încrustat
dispare... bandă moleşită între două role, orice
răscruce nu e decît
o tăcută voce. o anemică invitaţie... o încuviinţare.
sîntem. sorbind aerul încins, o, — să nu-i facem să aştepte
prea nerăbdători această semnătură din josul acestei
pagjini...
numai atît, numai atît

CONVERSAŢIE ÎNTR-O DUPĂ AMIAZĂ "TÎRZTE DE MARTIE

memoriei lui Marin Preda

mă gîndesc la toţi prietenii mei
morţi înainte de vreme ia cei ce
lent se distrug —
nu prin aducere aminte căci ea îşi ţine mereu
partea nici prin închipuire căci ei s-au minţit
mereu schimbînd între ei
definiţii ale singurătăţii —
mă gîndesc la ei, prin cei rămaşi atît de străini încît
între noi numărul uşilor capitonate sporeşte fără
încetare —. să-i lăsăm însă împreună, nu despre ei
este vorba acum, şi vezi ?
deodată e atît de tîrziu, încît rîul acesta
devine o prelungire a neliniştii noastre —
printre alinierile trunchiurilor
acest doliu mărturisit al primăverii în
afara aşezărilor —

singurele ancore nedesprinse
ale iernii din noi... acum cînd las în urmă viaductul
şi păsări mari acompaniază văzduhul şi tăcerea ce
bate zadarnic din aripi în ultima răsuflare a unui
muribund. —

însă tu, îmi răspunzi
deasupra acestui testament
deasupra acestei lumi ce se odihneşte pe buzele lui
epuizat în speranţă şi golit de răbdare
căci totul trăieşte doar în privirea noastră
nedesprinsă de ploaia ce se porneşte acum
— o secantă de tristeţe —
aici mă părăseşte acest poem. să
porneşti deodată în noapte să o iei agale prin
urletul cîinelui înnebunit
de insomnia ta — să-
ţi închipui duminecile de toamnă
cînd%&i rămaşi traversează parcurile spre
a-şi înnobila sufletul — plimbîndu-se printre voi să
hălăduieşti îndelung pe străzi
ca un reproş
şi doar ţigara aprinsă dintre degetele tale să-
ţi aducă aminte de noi —
unde sînteţi voi acum, unde eşti tu, unde sîntem noi —
fără de amintire, fără de gînd, fără de vreme acolo în
josul apelor ce-şi amînă o convalescenţă de iarnă —
în tot ce era al nostru
însingurîndu-se îndepărtîndu-se
precum faţa ta nedesprinsă de fereastra compartimentului
străbătută de gări mărăcinişuri şi umbre
— un autoportret fisurat de litania roţilor
între două rame ruginite —
întoareeţi-vă în aşezările voastre —
acolo unde zidurile se destramă în cartiere
iar ele se demolează în oameni pe care martie îi
împroaşcă pe străzile oraşelor vieţuind într-o
aducere-aminte... în răsuflarea unui pensionar

ce continuă să privească de parcă ochii ar putea vorbi
în locul lui — ochii lor grăitori îmi spui. nu — lumina
scăzută a camerei în care îţi vorbesc acum e doar o
penumbră a ploii — această garanţie a trecerii
să ne oprim aici —
e tîrziu. şi-n depărtare înserarea se
închide în urma unei păsări

DIMINEAŢA. DESCHID GEAMUL

cioburi şi stele   cioburi şi stele
o voce îşi urlă închipuirea pe maluri de păcură
umbre pe-ns$nguerateJe lande printre
perdele de nelinişte fluturînd pînă
înspre ziuă peste oraş, pe obrazul
căruia rîul lunecă tăcut — copilărie în cioburi în
foşnetul măturilor, acest ecou al ploii prin
cuminţenia inundată cu vîrsta şi şoaptele ne
apropie sub
decolorate mari umbrele — trotuarele
mîncîndu-şi straiele părăsite prin aburul de petrol ce
pătează căldura, salopetele
se strecoară prin părul femeilor
şi şurluie gresia pe coasă   în aerul încins, pe coasta
dealului unde eu am arat neştiut, dealul printre
firme case de odihnă
halate şi pijamale
apar şi dispar acum, prin luminile localurilor de noapte,
mereu adăstăm pe malul vînăt de sub neoane nepăsători
precum patul unei arme, pe cînd degetul rămîne prins
în cursa trăgaciului...
o cascadă de paşi ţine loc
de memorie—

iar peste tîmple se prelinge un fir de
ianuarie — astfel, zăpada lasă aducerile aminte în
urmă... locul amintirii... „bea" — îmi întinde cineva
sticla plină de glodul umed „bea", şi de pe tîmple
sudoarea-i pică în groapa aburindă... iarna, cu
luminările celor duşi cînd printre pahare zace strada
şi mai sînt cîteva minute
şi lumina se stinge... afară se
mai aud paşii oamenilor, metafore
ce se pierd în josul străzii şi glasul
asfaltului se surpă în pietrele kilometrice iar
giulgiul apei se topeşte
peste oraşul 80 cînd nu numai sositul
în zori la porţile casei te poate
preschimba într-altul căci dacă moartea este un
prilej de dispariţie, ce poţi vedea în această vară
în vreme ce vîntul se clatină prin iarbă amuţind
cărarea, din prima şi ultima plimbare a bunicilor
prin europa... pămîntul adînc umed în mulţumirea
lui :
„adelheid greber, geboren f rol in"
fumurie toamnă prin liniştea încleştată în sticla
geamului prin care priveşti cisternele negre de benzină
zidul tatuat, deasupra,   '
trei ciori încremenind
deşi departe stinse în căldura aripilor
în acest întuneric ce se încolăceşte
peste cîmp în această carantină de noiembrie, lumina
se apleacă peste oraş precum braţul subţire al unui
magnetofon şi ora se chirceşte peste fumul ţigărilor în
rondul paharelor corul se strecoară ventilînd sala prin
ploaie, afară,
rafale de singurătate
pleacă şi vin,   zgribulind apele...

tirul farurilor peste oraş. o anatomie pavată
de nelinişte şi noaptea se clatină ca un
transatlantic mînîndu-şi căruntul noiembrie
peste asfaltul rece —
dimineaţa, deschid geamul, un miros de frunze arse învăluie
străzile oraşului îmbrăcat în vitrine de unde femeile îşi duc
amintirea obrazului pe trotuarele traversate de zîmbete —
spre seară floarea tinerimii zace pătrunsă de fuga lui bach
pe sub ogivele tămăduitoare ale
catedralelor... iar calul va goni mereu,
prăbuşi ndu-se în lanul de orz,
ca o eroare a fotografiei, ce se retrage în sine mereu pe
măsură ce timpul se preface că uită această imagine... prin
coridoare copiii bătînd din palme
pauză
deasupra iradiaţiilor luna deasupra
pămîntului sună zăpada printre
nepăsătoare parlamente
în vreme ce lumina se-ngînă la geamurile barurilor,
alunecă pe umede vitralii...
prelinsă nepăsare a lumii
năboire a neputinţei „atunci nu te speria" — îi spun
„prietene" — îi zic... şi iată că urăşte.
în depărtare copilul duce scoica la ureche
ochii şi părul îi izbucnesc
în hohote.
mii de copii ţinuţi de mînă. mama şi copilul,
bărbatul, bărbaţii se pregătesc pentru viaţă,
tatăl, ţine mîna pe umărul fiului-soldat. doi
străini, regăsindu-se o clipă în poza îngălbenită,
apoi, se despart în faţa pasajului subteran... o
noapte de schije planează imens, pîndind —
mortar şi beznă mortar şi beznă

spune-i asta. spune-i.
în parcul din faţa şcolii îmi aştept fetiţa.
iată că iese... vine în goană... zîmbeşte fericită...
ea nu ştie...
strînge în mîna-i mică un nod. mi se aruncă în braţe.
înghit.